

Sygn. akt IV Ka 1135/15

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Mieczysław Małecki

Sędziowie: SSO Dariusz Śliwiński

SR del. do SO Łukasz Kalawski (spr.)

Protokolant: p.o. stażysty M. F.

przy udziale H. P., Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015r.

sprawy **Ł. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 29 września 2015 r. – sygn. akt II K 125/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych, oraz wymierza mu opłaty za II instancję w kwocie 80 złotych.

Ł. K. M. D. Ś.

UZASADNIENIE

Ł. P. został oskarżony o to, że w dniu 25 grudnia 2014 r. około godz. 16:50 na drodze publicznej nr (...) na odcinku drogi z C. do G. gm. D., pow. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki B. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, nie mniej niż 2,0 promila alkoholu we krwi, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach orzekł w następujący sposób:

1. oskarżonego Ł. P. uznał za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany i za przestępstwo to na podstawie art. 178a § 1 k.k. w brzmieniu przed 01-07-2015r. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 zł;
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu przed 18-05-2015r. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;
3. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 grudnia 2014 r.;

4. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu przed 18-05-2015r. zobowiązał oskarżonego do wpłacenia świadczenia pieniężnego w kwocie 600 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

5. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 773,78 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 200,00 zł.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca oskarżonego Ł. P., zaskarżając zapadły wyrok w całości zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania w postaci art. 174 k.p.k. poprzez zastąpienie wyjaśnień oskarżonego - zeznaniami przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji - S. B. (1) i K. K. (1), mimo zakazu dowodowego przewidzianego w ww. przepisie, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem skutkowało wydaniem wyroku skazującego,

2. obrazę przepisów postępowania w postaci art. 174 k.p.k. w zw. z art. 186 § 2 k.p.k. poprzez zastąpienie zeznań świadka B. P. (1) zeznaniami przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji - S. B. (1) i K. K. (1), mimo zakazów dowodowych przewidzianych w ww. przepisach, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem skutkowało wydaniem wyroku skazującego,

3. obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. poprzez brak dokonania wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego, a w efekcie uznanie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie pozwala na dokonanie jednoznacznych ustaleń w przedmiotowym zakresie.

Z uwagi na podniesione zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w wywiedzionej apelacji nie okazały się zasadne.

Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie staranne postępowanie rozpoznawcze, wbrew twierdzeniom apelacji, w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku sprawy, a następnie dokonał na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych w zakresie przypisania oskarżonemu Ł. P. sprawstwa i winy popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. Ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd I instancji nie wykazuje żadnych błędów natury obiektywnej, uwzględnia zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Ustalenia faktyczne zapadłego w sprawie wyroku nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdyż poczynione zostały niewątpliwie na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena, zdaniem sądu II instancji, jest całkowicie prawidłowa i przede wszystkim uzasadniona w świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przeprowadzonego postępowania. Właśnie prawidłowo przeprowadzona ocena zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, z uwzględnieniem zasad z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. nakazuje uznać, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przypisanego mu czynu. Wbrew zarzutowi apelującego nie zachodziły również podstawy do zastosowania wobec oskarżonego art. 5 § 2 k.p.k. Wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., to wątpliwości sądu, a nie strony procesowej, wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów, stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Podkreślić należy, że wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą do nich natomiast wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc, który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom logiki i doświadczenia życiowego i w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te

są stanowcze – jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. W tym kontekście szczególnego podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy, rozpoznając poddaną pod osąd sprawę, nie dopatrywał się w procedowaniu Sądu I instancji wytykanych w apelacji uchybień, w zakresie poczynienia istotnych dla ustalenia sprawstwa oskarżonego ustaleń z naruszeniem reguł dowodowych, o jakich mowa w treści art. 174 k.p.k. i art. 186 § 1 k.p.k.

W świetle zarzutów apelacji zaznaczenia wymaga, że ostatecznie wobec skorzystania przez żonę oskarżonego z prawa do odmowy zeznań (art. 182 § 1 k.p.k.) zgodnie z zakazem z art. 186 § 1 k.p.k., Sąd I instancji dysponował osobowym materiałem dowodowym sprawy, na który składały się: wyjaśnienia Ł. P. złożone w postępowaniu przygotowawczym (następnie przez niego nie podtrzymane w postępowaniu sądowym), oraz zeznania funkcjonariuszy (S. B. (1) i K. K. (1)) przybyłych na miejsce odnalezienia samochodu oskarżonego i następnie do miejsca jego pobytu. Wyjaśnienia oskarżonego konsekwentne i stanowcze w toku postępowania przygotowawczego, gdzie Ł. P. trzykrotnie, w dniach 6 stycznia 2015 r. (k. 21-22) i 29 stycznia 2015 r. (k. 29-30) oraz w dniu 20 lutego 2015 r. (k. 46-47) przyznał się do zarzucanego mu czynu, zostały podane przez Sąd Rejonowy prawidłowej i wszechstronnej ocenie, na podstawie której uznane zostały za wiarygodne. Sąd odmówił natomiast przyznania przymiotu wiarygodności tym wyjaśnieniom oskarżonego, gdzie na rozprawie w dniu 12 czerwca 2015 r. Ł. P. nie podtrzymał wersji wcześniej przedstawianej i jednocześnie zaprzeczył temu, by w dniu 25 grudnia 2014 r. prowadził po drodze publicznej samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości. Zmiana wyjaśnień oskarżonego na etapie postępowania sądowego w połączeniu ze skorzystaniem przez B. P. (1) z uprawnienia z art. 182 § 1 k.p.k. nie doprowadziła jednak w niniejszej sprawie do takiej sytuacji procesowej, o jakiej mowa w zarzutach i treści uzasadnienia apelacji. Prawidłowo bowiem uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego wraz z nieobarczonymi naruszeniem art. 186 § 1 k.p.k. zeznaniami funkcjonariuszy S. B. (1) i K. K. (1) oraz pozostałym materiałem dowodowym sprawy, słusznie doprowadziły sąd do uznania sprawstwa i winy Ł. P. zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k.

Wobec zarzutów apelacji przypomnieć trzeba, że przepis art. 186 § 1 k.p.k. formułuje zakaz dowodowy, który obejmuje zeznania świadka korzystającego następnie z prawa do odmowy zeznań. Niedozwolone jest więc wykorzystanie procesowe zeznań, które świadek złożył przed skorzystaniem z przysługującego jemu prawa, jeżeli z tego prawa następnie korzysta. Niedozwolone jest również odtwarzanie treści zeznań takiego świadka. Nie oznacza to jednak wyłączenia możliwości przesłuchiwania osób trzecich na okoliczności, o których zeznawała osoba, która następnie skorzystała z prawa do odmowy zeznań. Tym samym przepisy kodeksu postępowania dając prawo do odmowy zeznań osobom najbliższym oskarżonego lub pozostającym z nim w szczególnie bliskim stosunku osobistym, nie zabraniają jednocześnie korzystania z zeznań innych świadków, którzy poznali okoliczności zdarzenia z pozaprocesowej relacji tegoż świadka. Również z utrwalonego orzecznictwa i poglądów doktryny wynika, że nie ma podstaw do odmiennego traktowania możliwości przesłuchiwania w charakterze świadków funkcjonariuszy policji, którzy wiedzę o inkryminowanym zdarzeniu uzyskali w czasie wstępnego rozpytania osoby, która w toku postępowania skorzystała z prawa do odmowy zeznań. Takie rozpytanie ma na celu ustalenie czy dana osoba ma wiedzę na temat zdarzenia i czy może dostarczyć istotnych dla postępowania informacji. Rozpytanie nie jest czynnością procesową, a operacyjną, nie podlega protokolowaniu (art. 143 § 1 k.p.k.) i nie może być uznane za przesłuchanie danej osoby w charakterze świadka. Dlatego też zeznania policjantów, którzy dokonywali tylko rozpytania mogą co do zasady stanowić dowód w sprawie na okoliczność wypowiedzi osoby, która skorzystała z prawa do odmowy zeznań i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Niewątpliwie nie stanowią one odtworzenia zeznań takiej osoby. Inaczej jednak przedstawia się sytuacja, gdy ci sami policjanci uczestniczą później w czynnościach postępowania przygotowawczego, a tym bardziej, gdy dokonują przesłuchania wcześniej rozpytywanej osoby. Istnieje bowiem wówczas niebezpieczeństwo odtworzenia przez nich już nie wypowiedzi tej osoby złożonych poza zeznaniami, ale wypowiedzi złożonych w toku zeznań.

Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku oparł się na zeznaniach S. B. (1) (k. 13-14 i k. 85) zeznającego na okoliczności związane z odbytą interwencją, ale i na zeznaniach K. K. (1) (k. 12 i k. 77), co do których faktycznie istniało ryzyko naruszenia zakazu z art. 186 § 1 k.p.k. Chociaż Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie pochylił się nad problematyką wykorzystania zeznań funkcjonariuszy policji,

w szczególności zaś funkcjonariuszki K., w kontekście zakazu dowodowego z art. 186 § 1 k.p.k., to jednak analiza kwestionowanych zeznań nie nasuwa wątpliwości, że mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Jak wynika z ugruntowanego stanowiska judykatury, obejście zakazu z art. 186 § 1 k.p.k. stanowią zeznania, w których funkcjonariusz ujawnia okoliczności znane mu w związku z faktem wcześniejszego odebrania zeznań od osoby korzystającej następnie z uprawnienia do odmowy składania zeznań. Nie mogą, wobec zakazu dowodowego z art. 186 k.p.k., zostać wykorzystane takie zeznania, co do których zachodzi podejrzenie, że funkcjonariusz przedstawia nie swój stan wiedzy o zdarzeniu, ale okoliczności, o których dowiedział się w związku z wykonywanymi czynnościami. Analiza wypowiedzi świadka K. K. (1) prowadzi do jednoznacznego wniosku, że złożone w toku postępowania jej zeznania nie stanowią odtworzenia zeznań B. P. (1), a są jedynie przekazem zaobserwowanych zjawisk na miejscu odbytej interwencji. Świadek K. K. (1) konsekwentnie opisała przebieg zajścia, kiedy w wraz z S. B. (1) zastała na polu uprawnym uszkodzony w wielu miejscach samochód marki B. (...) o nr rej. (...), a przybyła na miejsce zdarzenia B. P. (1) oświadczyła, że jest to pojazd należący do jej męża. Funkcjonariusze konsekwentnie zeznali, że kobieta oświadczyła, iż oskarżony spożywał z jej ojcem alkohol, a następnie wsiadł w samochód i odjechał, w związku z czym podjęła ona próby jego poszukiwania. Relacja jaką przestawia w zeznaniach K. K. (1) jest związana jednoznacznie z obserwacją zastałych na miejscu zdarzenia okoliczności, nie zaś jak insynuuje obrońca – relacją okoliczności, o których miała dowiedzieć się w toku przesłuchania B. P. (1). Z zeznań funkcjonariuszki wprost wynika, że opisuje ona okoliczności ujawnione w przebiegu interwencji, a nie czynności odebrania zeznań od świadka w postępowaniu przygotowawczym. Przy tym nie ma podstaw by funkcjonariuszom czynić zarzut w tym, że opisując okoliczności odnalezienia samochodu, zeznali, iż obecna na miejscu zdarzenia B. P. (2) powiedziała im, iż to mąż kierował pojazdem, a to po tym jak wcześniej spożywał alkohol w tym dniu. To samo się tyczy dalszych czynności w przebiegu interwencji gdzie funkcjonariusze udali się do ustalonego i im przekazanego przez B. P. (1) miejsca przebywania oskarżonego (w domu teściów). Reasumując Sąd Rejonowy odtwarzając stan faktyczny na podstawie zeznań funkcjonariuszy przybyłych na miejsce zdarzenia i przeprowadzających interwencję w udziale oskarżonego, w tym i funkcjonariuszki K., nie dopuścił się naruszenia zakazu dowodowego z art. 186 § 1 k.p.k., w stosunku do zeznań złożonych początkowo przez żonę oskarżonego. Złożone przez funkcjonariuszy zeznania stanowią przekaz własnych zaobserwowanych okoliczności, chociaż w ich skład niewątpliwie wchodzi treści przekazane przez żonę oskarżonego w chwili ujawnienia uszkodzonego pojazdu.

W dalszej kolejności należy stwierdzić, że niezrozumiałe jawi się formułowanie zarzutu naruszenia treści art. 174 k.p.k. w stosunku do wyjaśnień oskarżonego, poprzez ich zastąpienie zeznaniami świadków. Zastępowanie dowodów określone w art. 174 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy sąd pomija treść wyjaśnień lub zeznań, posiłkując się wyłącznie pismami, zapiskami lub notatkami urzędowymi (SN [V KK 366/12](#), KZS 2013, z. 4, poz. 36). W niniejszej zaś sprawie Sąd włączył do materiału dowodowego zeznania funkcjonariuszy przybyłych na interwencję, z której S. B. (2) sporządził służbową notatkę, a ponadto następnie nie wykonywał dalszych czynności w sprawie. Zeznania świadka, jak i funkcjonariuszki K., o czym mowa była już powyżej nie stanowią przekazu relacji podejrzanego i jego żony, ale własny odbiór zastalej sytuacji.

Przy tym wobec wydzwiku apelacji należy podkreślić, że wbrew temu co twierdzi skarżący, materiał obciążający oskarżonego wcale nie był tak skąpy, jak zdaje się naprowadzać jego obrońca. Jak wspomniano, Sąd dysponował nie tylko zeznaniami funkcjonariuszy policji, ale i treścią konsekwentnych, spójnych i logicznych trzykrotnie złożonych w odpowiednich odstępach czasowych wyjaśnień Ł. P., wyrażającego nawet wolę dobrowolnego poddania się karze. W tym kontekście trudno zarzucać sądowi, że jako wiarygodną wybrał wersję przedstawianą przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, a jako nastawioną jedynie na uniknięcie odpowiedzialności karnej wersję, w której nie podtrzymał swych wcześniejszych wyjaśnień. Sąd Okręgowy nie miał więc żadnych wątpliwości, co do dokonanej przez sąd I instancji oceny wiarygodności materiału dowodowego sprawy, którego wszechstronna analiza doprowadziła do ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k.

Jak słusznie podnosi się w doktrynie prawa karnego procesowego, sens dyrektywy zawartej w art. 410 k.p.k. wyraża się w tym, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy, ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. i art. 5 k.p.k., a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów

uznanych przez sąd za wiarygodne (tak Lech K. Paprzycki [w:] J. Grajewski, L.K. Paprzycki, M. Płachta, „Kodeks postępowania karnego. Komentarz”, Tom I i II, Zakamycze, 2003, teza 4 do art. 410 k.p.k.; por. też przytoczone tam orzecznictwo). Jak wynika z powyższego, uwzględnienie przez sąd orzekający wszystkich okoliczności sprawy, ujawnionych w toku rozprawy jest warunkiem sine qua non umożliwiającym uznanie oceny materiału dowodowego za prawidłową. Sformułowana natomiast w art. 2 § 2 k.p.k. zasada prawdy ma doniosłe znaczenie dla całego postępowania. Wprowadza ona wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na prawdziwych ustaleniach faktycznych. Przy tym przez prawdziwe ustalenie faktyczne rozumie się ustalenie, które zostało udowodnione. Udowodnienie nie musi jednak oznaczać, że dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono wynikać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła (w. SN z 4 października 1973 r., III KR 243/73, OSNKW 2/1974, poz. 33 i aprob. M. Cieślak, Glosa, OSPiKA 9/1974; zob. też J. Nelken, Glosa, NP 1/1974). Wymóg udowodnienia odnosić należy jednak tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, ponieważ on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1), a nie dające się usunąć wątpliwości tłumaczy się na jego korzyść (art. 5 § 2). Odpierając zarzuty apelacji co do dowolnej, w ocenie skarżącego, oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, Sąd Okręgowy wskazuje na znaczący pogląd Sądu Najwyższego co do kontroli oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji. I tak, Sąd Najwyższy stwierdził, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania, nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (SN II KR 114/74, OSNKW 1975, nr 2, poz. 28). Biorąc pod uwagę stawiane zapadłemu orzeczeniu zarzuty w tym zakresie, Sąd Okręgowy zauważa, że Sąd Rejonowy w uzasadnianiu zaskarżonego wyroku, chociaż może niezbyt obszernie, ale roztrząsał, czemu następnie dał jasny i spójny wyraz, przyczyny dla których oparł się na uznanych za wiarygodne zeznaniach świadków i pierwszej części wyjaśnień oskarżonego, uznając te, w których ich nie podtrzymał, za niewiarygodne i stanowiące wyraz realizacji przyjętej linii obrony. Sąd Rejonowy dokonując takiej, nie innej kwalifikacji wartości dowodowej wskazanych zeznań i wyjaśnień, dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, posłużył się kompleksowym ujęciem zgromadzonego materiału dowodowego, a przeprowadzona ocena była całościowa, rzeczowa i co istotne, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności, to zaś powodowało, że rozstrzygnięcie nie wymyka się spod instancyjnej kontroli.

Dysponując zatem całym materiałem dowodowym sprawy, w tym zeznaniami świadków włączonymi do postępowania bez naruszenia zakazów dowodowych o jakich mowa w treści art. 174 § 1 k.p.k. i art. 186 § 1 k.p.k., słusznie Sąd Rejonowy ustalił sprawstwo oskarżonego czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd Okręgowy stwierdził ponadto, że wymierzona oskarżonemu kara orzeczona została z uwzględnieniem zasad ogólnych i szczególnych wymiaru kary (art. 53 § 1 i 2 k.k.), a jej dolegliwość współmierna jest do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., w brzmieniu z przed 1 lipca 2015 r. (art. 4 § 1 k.k.). Również wymierzony oskarżonemu środek karny na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu przed 18 maja 2015 r. został orzeczony w rozmiarze adekwatnym do stopnia nietrzeźwości oskarżonego i tym samym niebezpieczeństwa w ruchu lądowym, jakie spowodował. Należy też zaznaczyć, że kara orzeczona została w granicach, na jakie godził się oskarżony wyrażając początkowo chęć dobrowolnego poddania się karze i skazanie w trybie art. 355 § 1 k.p.k.

Reasumując, Sąd Okręgowy po rozpoznaniu apelacji nie dopatrzył się w rozstrzygnięciu wydanym przez Sąd Rejonowy żadnego z zarzucanych uchybień, zatem na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 1).

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t.) .

Ł. K. M. D. Ś.